

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **A. I.**,
státní příslušník Moldavské republiky,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2019, č. j. CPR-32846-8/ČJ-2018-930310-V240, o správním vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou Krajskému soudu v Praze dne 3. 10. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I.

stupně“), ze dne 18. 9. 2018, č. j. KRPS-235638-25/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k vycestování byla určena v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí. Současně správní orgán I. stupně konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení dostatečným způsobem prokázalo, že žalobce v České republice vykonával práci, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky ani oprávněním k pobytu. Spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobci byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jeho práv. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí a odpovídá okolnostem daného případu. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť v řízení nevyšly najevo žádné konkrétní překážky s vycestováním spojené.
3. Žalobce v podané žalobě předně namítá, že na území České republiky nebyl zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, neboť nevykonával žádnou práci a ani se nenacházel v žádném pracovněprávním vztahu (nejsou u něj naplněny všechny aspekty práce definované v zákoníku práce, nesvědčí o tom ani shromážděné důkazy). Žalobce nesouhlasí se závěry závazného stanoviska o neexistenci překážky pro vycestování do Moldavské republiky. Vycestování do vlasti by pro něj znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, jelikož v Moldavské republice panuje špatná ekonomická situace, množí se případy vražd a není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo, protože se nejedná o demokratickou zemi. Dále žalobce obecně namítá, že správní orgány v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a nadto si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Žalovaná nadto porušila též ustanovení § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 správního řádu. S ohledem na shora uvedené proto není závěr napadeného rozhodnutí pravdivý a podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nebyly splněny.
4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jakož i na spisový materiál, neboť je přesvědčena, že se k věci již podrobně vyjádřila a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno protiprávní jednání žalobce. Žalovaná ve svém postupu neshledala pochybení, postupovala v souladu s platnou právní úpravou, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde

tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Soud rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 8. 2018 byl žalobce vykonávající ruční práci při montáži sádrokartonových podhledů zajištěn při policejní kontrole v obci Horoměřice v ulici T. G. Masaryka č. p. 793 na stavbě bytových domů, neboť se sice prokázal platným cestovním pasem s biometrickými údaji, avšak neměl žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Žalobce při výslechu uvedl, že na území České republiky přicestoval dne 25. 6. 2018 přímo z Moldavské republiky za účelem práce. Po příjezdu do České republiky se zadarmo ubytoval v Praze u svého známého z Moldavie, žil z přivezených peněz, chodil po památkách a čekal na práci. Dne 2. 7. 2018 měl jednodenní brigádu v Praze spočívající v kácení stromů, následující den 3. 7. 2018 měl taktéž jednodenní brigádu v Praze spočívající v přípravě betonu na stavbu. Za oba dny si vydělal celkem 2 000 Kč. Ode dne 30. 7. 2018 (s úmyslem pracovat do 3. 8. 2018) pracoval na stavbě v Horoměřicích, kde dělal stropy a stěny ze sádrokartonu. Neměl žádnou písemnou smlouvu, vše bylo na základě ústní dohody. Pracoval 8 - 9 hodin denně pokaždé s nástupem v jiný čas, dne 3. 8. 2018 pracoval od 8:00 do 16:00 hod. Neměl pevně stanovenou výši mzdy, odměna byla přislíbena až za odvedenou práci (očekával po 1 000 Kč za 1 den) a vyplacena měla být až dne 3. 8. 2018 (zálohu nedostal). Práci si našel přes internet a přes kontakty na krajany, kteří mu práci zajistili. Nevěděl, komu patří stavba, ani zda je veden v docházce, stavbyvedoucího neviděl. Na stavbě se vždy sešel se svým známým Ionem, který vše zařizoval. Ion mu řekl, ať si oblékne reflexní vestu (kterou dostal jako ostatní zaměstnanci), úkoloval ho a kontroloval jeho práci. K práci od Iona nadto dostal pracovní pás s řezacím nožem a nůžkami na sádrokarton a elektrický šroubovák. Nevěděl, že musí mít pracovní povolení od Úřadu práce, nežádal o žádné rozhodnutí Úřadu práce, o podmínky práce v České republice se nezajímal.
7. Součástí spisu jsou dále fotografie žalobce přítomného na pracovišti, sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 15. 8. 2018 a závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce do Moldavska ze dne 16. 8. 2018. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení s podklady a poučil ho o možnosti vyjádřit se k nim. Následně tak správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 29. 7. 2019 včetně podkladů pro jeho vydání. Žalovaná v té návaznosti poučila žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Žalovaná pak vydala napadené rozhodnutí, jehož obsah soud krátce shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

8. Žalovaná v napadeném rozhodnutí mimo jiné konstatovala, že bylo bez pochybností prokázáno, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon zaměstnání byl na povolení vázán. Uvedla, že žalobce svojí činností spočívající v montáži sádkokartonových podhledů naplnil znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, přičemž na území České republiky vstoupil s úmyslem vydělat peníze. Na základě závazného stanoviska ministra vnitra, které se obsahově shoduje se závazným stanoviskem ministerstva, shledala, že vycestování žalobce zpět do Moldavské republiky je možné a nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života.

Posouzení žaloby soudem

9. Soud předně konstatuje, že obecná tvrzení žalobce, že byla v řízení porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce např. obecně namítal (parafrázoval), že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce tak sice velmi obecně naznačil možný nedostatek napadeného rozhodnutí, ovšem konkrétně nerozporoval žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí (kromě již výše zmíněného stanoviska o možnosti vycestovat do země původu) a zároveň nepředložil ani podklady jiné (žalobce kupříkladu netvrdil, natož aby prokazoval, že by žalovaná odůvodnila své rozhodnutí na základě mylných nebo nepravdivých informací). Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
10. Žalobce pak konkrétně namítal, že na území České republiky nebyl zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, neboť nevykonával žádnou práci a ani se nenacházel v žádném pracovněprávním vztahu. Soud uvádí, že tato argumentace žalobce s přihlédnutím ke skutkovým zjištěním správního orgánu I. stupně neobstojí. Žalobce při výsledku jednoznačně uvedl (viz protokol o výsledku ze dne 3. 8. 2018), že práci na stavbě

vykonával ode dne 30. 7. 2018, a to v rámci pracovní doby 8 - 9 hodin každý den, přitom pracovní doba předmětného dne 3. 8. 2018 byla určena od 8:00 do 16:00 hod. Žalobce měl práci ukončit právě dne 3. 8. 2018, kdy mu za odpracované dny (za odvedenou práci) měla být vyplacena odměna (v předem neurčené výši, žalobce očekával částku po 1 000 Kč za 1 den), přičemž úkoly mu zadávala jiná osoba (mistr), která jeho práci kontrolovala, a která mu dala k dispozici pracovní nářadí a pracovní vestu.

11. Soud konstatuje, že v řízení bylo prokázáno (k tomu srov. str. 2 - 3 a 5 - 7 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jakož i str. 3 - 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí), že žalobce vykonával pracovní činnost spojenou s montáží sádrokartonových podhledů na stavbě bytových domů za úplatu (v předem neurčené výši za odvedenou práci), měl (ne)pravidelnou pracovní dobu v rozsahu 8 - 9 hodin (konkrétně dne 3. 8. 2018 byla pracovní doba od 8:00 do 16:00 hod), práci konal podle pokynů jiné osoby, a že pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobce vykonával bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 15. 8. 2018, ačkoliv bylo pracovní povolení podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobce spadl pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná i správní orgán I. stupně si závaznými stanovisky Ministerstva vnitra ze dne 16. 8. 2018, ev. č. ZS43534, a ministra vnitra ze dne 29. 7. 2019, č. j. MV-76143-2/OAM-2019, ověřili, že je vycestování žalobce do Moldavské republiky možné, a tudíž postupovali zcela v souladu se zákonem, pokud podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložili žalobci správní vyhoštění a podle § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovili dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a současně žalobci stanovili dobu k vycestování z území České republiky v délce 10 dní od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. že takové rozhodnutí žalovaná potvrdila. Námitka žalobce, že v předmětné věci nebyly k takovému postupu splněny podmínky, tedy není důvodná.
12. Žalobce dále nesouhlasí se závěry závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 29. 7. 2019, č. j. MV-76143-2/OAM-2019, o neexistenci překážky pro vycestování do Moldavské republiky. Vycestování do vlasti by pro něj totiž znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, jelikož v Moldavské republice panuje špatná ekonomická situace, množí se případy vražd a není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo, neboť se nejedná o demokratickou zemi.
13. Pokud jde o žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce do Moldavské republiky, ani tomu soud nemůže přisvědčit. Správní orgán I. stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom podrobně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že situace v zemi je stabilní a v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Závazná stanoviska vychází ze zprávy o zemi původu, která je součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z této vyplývá, že v Moldavské republice nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s

probíhající vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak se zde uvádí, že žádný ozbrojený konflikt v dané zemi není (ostatně existenci takového konfliktu netvrdí ani žalobce).

14. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven skutečnému nebezpečí, např. důsledkem jím namítané nedemokratické povahy tamějšího režimu, a že na základě konkrétních důvodů týkajících se žalobce lze očekávat, že právě jemu by hrozilo nelidské zacházení. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, pokud žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u něj dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015-24). Žalobce ve správním ani soudním řízení však netvrdil ani neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku situace v zemi vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že by se tak mohlo stát v budoucnu. Naopak při výsledku výslovně vyloučil, že by mu při návratu do Moldavské republiky mohla vzniknout jakákoli újma. Ministerstvo i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní námitka není důvodná.
15. Soud doplňuje, že z žalobcovy výpovědi ve správním řízení neplyne, že by v České republice vedl jakýkoliv rodinný život (ten má naopak situován v zemi původu), a nelze ani očekávat, že by si zde za tak krátkou dobu svého pobytu vytvořil významné zázemí, s nímž by bylo možné spojit nepříměřený zásah do soukromého a rodinného života. Soudu přitom není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepříměřené právě ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže jeho rodina žije v Moldavské republice, na území České republiky nežije (nebydlí) žádný blízký příbuzný žalobce ani osoba jemu blízká a sám žalobce na území České republiky pobýval toliko krátce.
16. K tvrzení žalobce, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a doba k vycestování z České republiky, soud uvádí, že tato žalobcova domněnka (žalobní bod) je velmi obecná a neobsahuje jediný argument, kterým by bylo tvrzení žalobce podpořeno. Soud tak toliko závěrem shrnuje, že podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění splněny byly, a to z toho důvodu, že správní orgány řádně zjistily, že žalobce pracoval na území České republiky, aniž by k tomu disponoval řádným povolením. Tímto jednáním žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož byly splněny předpoklady pro uložení správního vyhoštění, byl správní orgán I. stupně zároveň povinen stanovit dobu pro vycestování podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a současně dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie (jak vyplývá i ze samotného vymezení pojmu správní vyhoštění podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně